

ROJ

STARÁ FLOTILA 1

NICK WEBB

FANTOM Print
2018

Copyright © 2015 Nick Webb
Cover © Tom Edwards
Translation © Jakub Mařík

ISBN 978-80-7594-016-2

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
[@fantom.print](#)

**SEKTOR 521, 10 SVĚTLENÝCH LET OD PROSTORU
SJEDNOCENÉ ZEMĚ
MŮSTEK, ISS KEROUAC**

„Kapitáne, senzory zaznamenaly narušení metaprostoru. Upřesňuji frekvenci, abych to potvrdil. Patrně jen fantómový signál. Pravděpodobně gravitační čočka supernovy nebo něco podobného.“

Kapitán Disraeli usrkl ranní kávy a přikývl. „Asi bychom měli naši loď překřtít na *ISS Lovec fantómů*, ať je to oficiální.“

Senzorový důstojník se uchechtl. „Ano, pane.“

Kapitán těžkého křižníku *ISS Kerouac* si dopřál další doušek kávy. Měl za sebou mizerný den i bez metaprostorových fantómů.

Pro začátek zjistil, že kvůli nedávné ekonomické bublině na trhu s realitami na Británii přišel o téměř půl milionu kreditů, které investoval do plážových pozemků. Při té vzpomínce zavrtěl šedivějící hlavou. Na předčasný důchod může zapomenout.

Potom zjistil, že brzy přijde o svého šéfinženýra a nejlepšího přítele, kterého čekalo přeložení. Na něco takového by měl být každý důstojník IDF, Integrovaných obranných sil, připravený, ale i tak to byl šok, protože admirál Yarbroughová mu slíbila, že důstojníky na jeho lodi minimálně rok obměňovat nebude. Zatraceně, snad nebude muset na hlídkovou plavbu do hlubokého vesmíru letět s ustrašeným novopečeným poručíkem, který právě vylezl z IDF Akademie.

Jeho odpověď admirálu Yarbroughové nebyla zrovna profesionální a ta stará válečnice se mu určitě postará o nějakou byrokratickou odvetu.

Nejhorší však bylo, že se svou výkonnou důstojnicí prohrál pátou partii Kluger's Square za sebou. Komandér Goodingová byla baculatá zrzka a pronikavě se smála po každé, když vyhrála nebo jí něco připadalo jen trochu vtipné. Disraelimu ten zvuk neuvěřitelně lezl na nervy a vzbuzoval v něm spalující touhu strčit si do pusy blaster a se vším skoncovat.

Ona však nebyla až tak zlá. Ve skutečnosti to byla ta nejlepší výkonná důstojnice, kterou kdy měl. Profesionální, přátelská a velmi schopná.

Ale svatá matko Stalinova, ten strašný smích.

Zamračený Disraeli se otočil v křesle, hrnek stále v ruce, a podíval se na sensorového důstojníka. „Podporučíku, jak jste na tom se sensorovým průzkumem?“ zeptal se mezi doušky.

Mladík, který teprve nedávno dostudoval IDF Akademii, pokýval hlavou. „Už je téměř hotový, pane. Na metaprotorových senzorech žádné anomálie a na všech EM frek-

vencích je ticho. Narušení metaprostoru, které jsme zaměřili, musela být falešná odezva v našich senzorech.“

Toto cvičení na můstku prováděli třikrát denně každý den posledních šest měsíců jejich současné mise – obávaného hlídkování na hranici v hlubokém vesmíru. Byl to nejnudnější a nejzbytečnější úkol, jaký mohl moderní těžký křižník třídy *Pulsar* dostat. Na hlídky by se měly posílat staré průzkumné křižníky, nebo možná lodě ze Staré flotily. Nešlo o misi hodnou prvotřídního válečného plavidla s pancéřováním z chytré oceli a petawattovými laserovými bateriemi.

Zmíněná hranice byla hranicí jen podle jména. Na druhé straně pravděpodobně vůbec nic nebylo. Jen další hvězdy, mlhoviny, mezihvězdné plyny a prach. A většinou jen prázdno.

Jenže oni tam venku stále byli. Někde. Nebo to přinejmenším tvrdila stále platná vojenská doktrína.

Oni byli Roj. Nikdo nevěděl, jak si sami říkají, a lidstvo přirozeně přišlo se spoustou přezdivek, urážlivých i výstižně popisných. Světlušky, Zelenáči (patrně odkaz na zelené mužíčky) a Duchové spolu s mnohem barvitějšími jmény jako Sráči, Krysomrdí a Zmrdoboti a pár dalšími, která by on sám nedokázal zopakovat bez začervenání.

Urážky si zasloužili. Země, kterou před pětasedmdesáti lety málem zničili, byla pomníkem jejich krutosti.

Roj zmizel stejně náhle, jako se objevil. Integrované obranné síly Země od té doby stály na stráži, nepolevovaly v ostražitosti a hlídaly lidstvo pro případ, že se Roj vrátí. V následujících dekádách rekonstrukce a prosperity však strach z Roje zeslábl. Někteří lidé dokonce zpochyb-

ňovali jeho existenci. Posledně jsme je přece porazili, ne? Možná jsme je porazili úplně. Permanentní exterminace.

„Děkuji, podporučíku.“ Disraeli se otočil k navigační stanici, která zabírala třetinu můstku. „Až dokončíme senzorový průzkum sektoru 521, připravte k-skok do sektoru 522.“

„Rozkaz, pane,“ potvrdila hlavní navigátorka, postarší žena, která také brzy odejde do výslužby. Kapitán Disraeli na ni uznale kývl, navigátorku měl rád. Připomínala mu jeho babičku, než zemřela. Upjatá, svědomitá, ale dokázala klít jako námořník, když její asistent udělal sebe-menší chybu ve výpočtech.

Disraeli zvedl hlavu, což počítač identifikoval jako gesto, které předchází oslovení osoby v jiné části lodi. „Disraeli komandéru Goodingové. Hlaste se na můstku.“

Výkonná důstojnice se objevila o pár minut později, při vstupu na můstek zasalutovala mariňákům na stráž. Můstek se logicky nacházel ve středu obrněného trupu, místo aby trčel z lodi jako stará plechovka na plotě připravená pro mimozemšťany, kteří si na ní budou chtít prověřit střelbu.

„Volal jste, pane?“ Komandér Goodingová zaujala své místo uprostřed operačního centra.

„Chystáme se provést k-skok do dalšího sektoru.“

„No, už bylo na čase. Myslím, že v sektoru 521 jsme se bavili příliš dlouho. Mám svolat lodníky, kteří se vyrazili pobavit do přístavu?“ Mrkla na kapitána, který se přinutil upjatě usmát. Komandér Goodingová vtipkovala neustále, a přestože mu tím ve skutečnosti příšerně lezla na nervy, před posádkou to najevo dát nemohl. A navíc to myslela dobře.

„Přesně tak, komandére. V sektoru 522 bychom však neměli být tak lehkovážní, protože musíme splnit důležitou –“

„Pane! Mám...“ zavolal hlas, který se hned odmlčel.

Disraeli otočil hlavu k sensorové stanici, odkud zavolání přišlo. „Ano?“

Podporučík zmateně naklonil hlavu a studoval data ze sensorů. „Omlouvám se, pane. Zdálo se, že tu máme masivní kvantovou fluktuaci ve vakuové energii na pozadí, ale už to zmizelo. Spouštím diagnostiku, mohlo by jít o další problém s našimi senzory.“

Disraeli se otočil zpátky ke své výkonné důstojnici. „No, tohle patrně byla ta nejvíce vzrušující událost za posledních několik týdnů.“ Na můstku se ozvalo několik uchechtnutí. S ohledem na předchozí fantómový signál z metaprostoru však falešná fluktuace působila podezřele. Ale o to se zvládne postarat Goodingová, zatímco její kapitán se vydá na ošetřovnu. „Převezměte další směnu, komandérko. Dnes odpoledne mám schůzku s doktorem, kterou nechci propásnout.“

„Ano, pane. Chystá se vás doktor Evans znovu nařknout z hypochondrie?“

„Snad ne, ale říkal mi, že pátá návštěva je zdarma, a já se toho chystám využít.“ Mrkl na ni. Goodingová nemusela vědět o desetiletém trápení s rigelskými bradavicemi. Hlavním důvodem bylo, že jediné místo, kde se daly chytit, byla čtvrt červených luceren v Nové Bombaji na Rigelu III.

Disraeli se zvedl, vzal si svůj hrnek s kávou a zamířil ke dveřím, kde ledabyle zasalutoval mariňákovi.

Pak se zastavil uprostřed kroku, znehybněl a položil dlaň na stěnu. Cítil jemné vibrace.

Vibrace, které by tu být neměly.

„Pane?“ Výkonná důstojnice k němu přistoupila s tázavým výrazem ve tváři.

„Podporučíku,“ řekl kapitán Disraeli. „Jaký je stav diagnostiky?“

Mladíkovy prsty se rozletěly po konzoli. „Je hotová, pane. Všechny systémy fungují v rámci parametrů.“

Vibrace zesílily. Ted' už je cítila i výkonná důstojnice a zbytek posádky, viděl jim to ve tvářích.

Disraeli se rychle vrátil ke své stanici. „Kompletní senzorový průzkum! Chci vědět, co to k čertu je.“ Zvedl hlavu „Strojovno, Disraeli. Co se to sakra děje? Zapomněli jste mi snad říct o zkoušce motorů?“

Vibrace zesílily v otřesy.

„Ne, pane,“ odpověděla šéfinženýr.

„Tak co to s námi u všech čertů třese?“

Na druhé straně spojení se rozhostilo ticho, a než mohl šéfinženýr odpovědět, z jedné senzorové stanice se ozval divný zvuk. Podporučíkova tvář zesinala a ze rtů mu uniklo zachroptění. Roztřesenou rukou ukázal na konzoli.

„Podporučíku?“

Mladík poslal data ze své konzole na velkou holoobrazovku na pravé stěně.

Kapitán Disraeli se otočil, podíval na obrazovku a upustil hrnek, který se rozbil o podlahu uprostřed kourící kaluže.

„Svatá matko Boží!“

2.

SEKTOR VERACRUZ OPERAČNÍ CENTRUM, HVĚZDNÁ ZÁKLADNA HEROIC

Admirál Ryten se na zprávu zamračil, než datapad odložil. Bylo to velmi neobvyklé, ale podle toho, co o kapitánu Disraelim slyšel, ho to až tak moc nepřekvapilo. Ten muž opakovaně pohrdal autoritami, stejně jako předpisy a procedurami. Patrně kvůli tomu ho admirál Zingano vykázal z centra na periferii, kde starého kapitána pověřil hlídkováním.

„Praporčíku Taylorová, prosím, zkontrolujte datové záznamy za posledních 48 hodin. Je možné, že se jejich pravidelná hlášení ztratila v tom byrokratickém hnoji, kterým se musíme brodit.“

„Ano, pane,“ řekla praporčík Taylorová. „Já však osobně kontroluji každou zprávu, která k nám od hlídek z okrajových sektorů přijde. Mohu vám potvrdit, že už se dva dny neohlásili.“

„Bylo v jejich posledních hlášeních něco neobvyklého?“
Praporčík Taylorová zavrtěla hlavou. „Ne. Dokončili“

skenování sektoru 520 a provedli k-skok do sektoru 521. Tehdy jsme o nich slyšeli naposled.“

Admirál Ryten zabubnoval prsty o stůl. Zatraceně. Kapitán Disraeli možná standardní předpisy flotily ve velké úctě neměl, ale podle Rytenových informací denní hlášení nikdy nezmeškal. Navíc to ani nebyla jeho práce. Hlášení měla na starost výkonná důstojnice. Ryten s ní sloužil a ona by *nikdy* hlášení nezmeškala. Komandér Goodingová pro papírování prakticky dýchala.

„No dobře. Pokud se neozvou v dalších pěti hodinách, pošlete za nimi průzkumnou loď.“

„Ano, pane.“

3.

SLUNEČNÍ SOUSTAVA, ORBITA ZEMĚ VESMÍRNÁ STANICE VALHALLA

Kapitán Tim Granger zavrtěl hlavou. Nemohl tomu uvěřit. Po tak dlouhé době, po tolika letech věrné služby. Všechny ty medaile a ocenění – odznaky a stužky, které mu zdobily hrud' – neznamenalý vůbec nic.

Chtěli mu *ji* sebrat. Zatraceně, oni už to vlastně udělali.

„Admirále Yarbroughová, já tomu nerozumím. *Constitution* by podle původního plánu neměla být vyřazena ze služby ještě dalších pět let.“

Štíhlá šedovlasá žena Grangerovi pokynula, ať se posadí. On však v tichém vzdoru zůstal stát, za což si od admirála vysloužil nepatrné povzdechnutí. Zněla jako unavená učitelka a to ho popouzelo ještě víc.

„Time, vy víte, jak dlouho už stará dáma slouží. Je mi líto, ale Nejvyšší velení se rozhodlo –“

„Nesmysl,“ přeruší ji Granger. „Je ve stejně dobrém stavu jako kterákoliv jiná loď ve flotile. Proč *Constitution*? Proč teď? Zatraceně, Vicky, já –“

„Time, rozhodnutí již padlo.“ Když polohlasně zaklel, Yarbroughová sebou trhla. „Podívejte, dělala jsem, co se dalo. Pokoušela jsem se to odsunout na další rok, ale oni to nedovolili.“

Granger zíral na fotky na stěnách. Admirál Yarbroughová, jak si potřásá rukou s různými členy vlády – byla tam i prezidentka Averyová – oblíbená místa, která navštívila na dovolené, a samozřejmě i překrásné fotografie lodí, na kterých dříve velela, včetně ISS *Legacy* a ISS *Baltimore*. Majestátní lodě, stejně jako jeho milovaná *Constitution*. Jeho domov.

„Byla to Eagletonova komise, že ano? Tlačí na škrty ve flotile a velení usoudilo, že nejspíše ušetří sešrotováním *Constitution*.“

„Nebudu předstírat, že jim dokážu číst myšlenky...“ Když na ni Granger vrhl skeptický pohled, zmlkla. „Ale patrně máte pravdu.“

Granger se konečně posadil, ztěžka se svalil do křesla naproti Yarbroughové. Vzpomínal, jak ve stejném křesle seděl před patnácti lety, když přebíral velení staré dámy. *Constitution* byla stará už tehdy. Sakra, ona byla stará už během Rojové války před sedmdesáti lety.

Jenže tenkrát lodě stavěli pořádně, aby něco vydržely.

Povzdechl si a hledal správná slova. Nic ho však nenašlo, a proto se uchýlil k nostalgii. „Když jsme studovali na Akademii, všechno bylo jiné. Pamatujete si komodora Vickerse?“

Yarbroughová se usmála. „Jak bych na něj mohla zapomenout. Bylo mu pětadvadesát a stále vyučoval orbitální taktiku.“

Granger si promnul bradu, drsnou kvůli vynechanému rannímu holení. „Na Akademii jsem nastoupil o rok dřív než vy, tak jste to možná nezažila. Vickers k nám jednou vtrhl do třídy, mával holí, tloukl s ní do stolů a tabule a křičel, že Roj zahájil další invazi.“ Yarbroughová se začala smát, a než to Granger mohl dopovědět, rozesmál se také.

„A pak spustil požární poplach,“ dokončila historku. „Evakuovali polovinu Akademie, než se zjistilo, co se děje. Ano, pamatuji si to. Kdo by na tohle mohl zapomenout?“

Granger si otřel oči. „Přesně tak, kdo by na to mohl zapomenout. Ukázalo se, že šel po chodbě a zaslechl archivní tiskové prohlášení, které přehrávali na hodině dějepisu. Myslel si, že poslouchá živý přenos.“

Admirál Yarbroughová vstala a ze skříňky za stolem vytáhla malou láhev a dvě sklenice. Jednu nabídla Grangerovi a ten přikývl. „Chudák starý. Asi ho to k smrti vyděsilo. Nezemřel o pár let později?“

„Zemřel.“ Granger polkl trochu pití, které mu nabídla, a zamračil se. Jack Daniels. Sakra, otevřela kvůli němu kvalitní whisky. Zakašlal a znovu sebou trhnul. Poslední dobou kašlal častěji a někdy to bolelo. Asi by si měl dohodnout schůzku s doktorem Wyattem. „Ale víte, proč k tomu došlo? Komodor Vickers tam byl. Myslím *tam*. Byl dost starý, aby sloužil během Rojové války. Věděl, jaké to je. Akce. Nebezpečí. Ztráty. Byl to zatracený válečný hrdina. Než dostali jeho lehký křižník, zničil půl tuctu bitevních lodí Roje a pak se tři dny na vysoké orbitě vznášel jen ve skafandru, než ho lodě IDF našly. Připomínám, že tehdy se skafandry navrhovaly na jednodenní pobyt ve vakuu.“

„Byl to vážně houževnatý starý parchant.“ Admirál Yarbroughová vypila vlastní sklenici a zamrkala.

Granger se na ni díval a přemýšlel, jestli je na straně Nejvyššího velení a zda se opravdu snažila odložit vyřazení *Constitution*. „A víte, co by řekl Eagletonově komisi?“

„Co si vzpomínám, on politiky v lásce neměl,“ řekla Yarbroughová a nalila si do sklenice další dva prsty jantarové tekutiny.

„Vickers by se dobelhal do sálu Kapitolu, přetáhl by pár senátorů po hlavě holí a dal by všem přednášku o neustálé obezřetnosti a připravenosti. Kdyby věděl, jak velké škrtky prosazují ve flotile, otáčel by se kvůli tomu v hrobě.“

„No, od konce války uplynulo *sedmdesát* let a Roj od té doby nikdo ani nezahlédl. Nenašli jsme po něm sebe-menší stopu. Je přirozené, že lidé polevují v ostrážitosti. Zatraceně, bylo by to přirozené už před čtyřiceti lety.“

„Přirozené a stupidní.“ Granger dopil whisky a poslal po stole sklenici zpátky k admirálovi Yarbroughové. „Oni tam jsou, Vicky, a my si stahujeme kalhoty a užíváme si v domnění, že se na nás nikdo nedívá.“

„No, v tom případě doufám, že Krysomrdi nejsou šmíráci,“ mrkla na něj.

Granger si odfrknul a kopl do sebe druhou sklenici, když mu ji dolila. „My tu válku nevyhráli, protože bychom byli silnější než oni, Vicky. Nevyhráli jsme, protože bychom byli lepší nebo chytřejší. Vyhráli jsme, protože jsme měli štěstí. Vyhráli jsme, protože oni se z nějakého neznámého důvodu stáhli. Kdyby to neudělali, ze Země by se stal hřbitov a všechny naše kolonie by byly zničené.“

Pokud se znovu vrátí, opravdu si myslíte, že budeme mít znovu štěstí? Pokud nebudeme připravení...“

„Souhlasím, Time,“ přerušila ho Yarbroughová. „Ale tahle rozhodnutí jsou nad mojí platovou třídou. Právě teď nemůžeme udělat nic víc, než jít dál.“ Podívala se na něj a zamračila se. „Podívejte, oni se vás nesnaží poslat do výslužby. Proboha, vždyť je vám jen čtyřiašedesát. Proč se chováte, jako by to byl váš pohřeb? Jsou další velitelské pozice, na které –“

„Ale žádná loď nebude jako *Constitution*.“ Granger vstal. „Ne jako stará dáma. Té se nic nevyrovná. Ona je třída sama o sobě.“

„Je to přestárlý kolos z náhradních dílů a s mizernou posádkou, Time! Je poslední lodí ze Staré flotily, všechny zbývající byly zakonzervovány nebo zničeny. Už přesluhuje. Nastal její čas. Žádný mladý důstojník, co má všech pět pohromadě, by nežádal o umístění na staré dámě.“

Granger si nalil třetí sklenici, podržel ji proti zářivce ve stropu a díval se, jak se modré světlo odráží od jantarové kapaliny. „Já to udělal. Bylo to mé druhé umístění, když jsem byl před čtyřiceti lety ještě praporčík, a když kapitán Adams odešel o patnáct let později do výslužby, hned jsem skočil po šanci se vrátit.“

Yarbroughová se na něj pochybovačně podívala. „Přearadili vás tam, protože po tom, co jste provedl, by vám velení jinou loď nesvěřilo.“

„Jak se opovažujete...“ zavrčel Granger. Zatraceně, alkohol ovlivnil jeho verbální filtr. Měl by odejít.

„Jak se *já* opovažuji?“ Admirál Yarbroughová vstala. „Time, v posledních letech jsem k vám byla víc než

vstřícná. Mnoho věcí jsem přehlížela. Kryla jsem vás. Dala jsem vám šanci, kterou byste od nikoho jiného nedostal. A pak mi do očí řeknete tohle? Jak se já opovažuji?“

Granger se na ni mohl jen mračit.

„Vypadněte z mojí stanice,“ řekla admirál Yarbroughová důrazněji, než měla v úmyslu, ale její tvář se po chvíli trochu uvolnila. „Hlaste se do dvou týdnů s *Constitution* na Lunární základně, kde bude vyřazena ze služby. Bude to pěkný obřad. Hodnostáři, historici, celebrity... a tak podobně. Bude se vám líbit. Připravte si dvouminutový proslav. Dopřejete si pár drahých delikates. Potřesete si pár rukama. Trochu se opijte. A až to všechno skončí, budeme moct probrat vaše další umístění.“

„Projevy nesnáším.“

„Tak vám jeden napíšu. Odchod.“

„Madam.“ Granger ledabyle zasalutoval a zamířil ke dveřím.

„Time?“ zavolala admirál Yarbroughová, když překračoval práh. Otočil se. „Nebude to tak zlé. Jedna z těch nových fregat, které se zrovna staví v loděnicích, se vám bude líbit. Jsou rychlejší než všechny staré rachotiny z minulého století.“

Granger s křečovitým úsměvem přikývl. Nic víc dělat nemohl.

Věděl, že kdyby znovu promluvil, trpce by toho litoval.

4.

SEKTOR VERACRUZ HVĚZDNÁ ZÁKLADNA HEROIC

Při stavbě hvězdné základny *Heroic* se důraz kladl především na jednu věc – na neproniknutelnou obranu. Když skončila Rojová válka, nově sjednocené vlády přísahaly, že už se nikdy nenechají zastihnout nepřipravené, a souběžně s obnovou měst na Zemi spustily kolosální stavební program. Největší prioritu měly předsunuté obranné základny na okraji území Sjednocené Země ve směru, z kterého přiletěl Roj. Patřila mezi ně i hvězdná základna *Heroic*.

Admirál Ryten procházel labyrintem chodeb i dlouho poté, co začala noční směna. Přejížděl rukama po stěnách a přes dlaně cítil každý pulz, otřes a vibraci z přilétajících a odlétajících lodí, elektráren hluboko v nitru základny i dusotu bot mariňáků, kteří o dvě patra výš hráli basketbal.

Základna *Heroic* byla jako malé město vyzbrojené desítkami taktických jaderných torpéd o síle několik me-

gatun a stovkami elektromagnetických děl a laserových věží. Flotila Roje se přes sektor Veracruz nedostane, a pokud ano, draze za to zaplatí.

Admirál bloumal chodbami, protože měl starosti. Průzkumná loď odletěla před čtyřiceti hodinami a už se nevrátila. Neposlala ani žádnou zprávu. Bylo to podezřelé. Průzkumná loď byla velmi malá a rychlá, a pokud by se na místě dostala do potíží, mohla okamžitě provést k-skok zpátky na *Heroic* a vyhlásit poplach.

Něco bylo špatně, ale co s tím mohl dělat? Poslat další průzkumnou loď a ztratit další tucet lodníků?

Ale Roj přece zmizel.

Ryten patřil k několika vysoce postaveným důstojníkům, kteří před pěti lety mohli nahlédnout do přísně tajné zprávy IDF. Právě na základě této zprávy Eagletonova komise požadovala razantní snížení vojenských výdajů. Důkazy byly nevyvratitelné. Všechna doupata Roje, i ta hluboko na jejich území, byla úplně opuštěná. V podzemních městech nezůstal jediný obyvatel.

Velení IDF ze získaných informací usoudilo, že všechny zabila nějaká nákaza, i když to se kvůli chybějícím tělům prokazovalo jen těžko. Faktem však zůstávalo, že Roj zmizel.

Jak se Ryten chodbou přibližoval k jádru stanice, cítil sílící vibrace elektrárny. Když zatočil k operačnímu centru, u vchodu mu zasalutovali dva mariňáci.

„Už něco víme, praporčíku Taylorová?“ zeptal se ženy u komunikační stanice.

„Ne, pane. Neozvala se ani průzkumná loď, ani *Kerouac*.“

Ryten chvíli bubnoval prsty o stůl, než došel k rozhodnutí. „No dobře. Připravte hlášení pro IDF CENTCOM. Pošlete jim detailní popis situace a požádejte je o radu.“

„Myslíte si, že je to Roj?“

Ryten zavrtěl hlavou. „Ne. Máme důvod věřit, že ten už hrozbu nepředstavuje. Ale Ruská konfederace?“

„Snad si vážně nemyslíte...“ Praporčík Taylorová se zarazila, ale Ryten za ni myšlenku dokončil.

„Že by si Rusové troufli něco začít? Naši plánovanou expanzi blokují už desítky let. Pokaždé, když v Radě Sjednocené Země navrhne novou osadu, oni ten návrh vetují. Začínám si říkat, jestli ti parchanti nemají s našimi pohraničními sektory své vlastní plány. Mnoho obyvatelných planet, kde můžou těžit zdroje a budovat osady. Něco mi říká, že *Kerouac* možná zakopl o jeden z jejich tajných projektů.“

Taylorová se kousla do rtu. „Po tak dlouhé době? Nemohu uvěřit, že by riskovali válku kvůli něčemu tak malichernému jako nerostné zdroje a území.“

„Oni se na to připravují celé roky. Podkopávají vládu Sjednocené Země, navrhují zbytečné předpisy a byrokratické postupy, zakládají nové kolonie a budují vlastní flotilu nezávislou na IDF. Stejně se chovají už stovky let. Nikdy se nezmění.“

Ryten se zarazil a podíval se na své stanici na stav elektrárny. Jako by mu četla myšlenky, praporčík Taylorová se zeptala: „Ve strojovně dnes v noci probíhá nějaký test?“

„O žádném nevím. Takže se mi to nezdá? Vy to cítíte také?“

Chvění zesílilo. Podobalo se to obvyklému hukotu motorů na hvězdné lodi, jen to bylo nepatrně silnější.

Ryten zvedl hlavu, aby promluvil do interkomu. „Strojovno, stalo se něco s elektrárnou?“

„Ne,“ pane,“ přišla odpověď. „Vypadá to, že došlo k výkyvu fáze reaktoru. Pravděpodobně kvůli tomu cítíme ty otřesy. Pokoušíme se najít zdroj.“

„Děkuji, poručíku.“ Ryten se otočil zpátky k praporčíku Taylorové. „Vzbud'te hlavního inženýra. Ať se okamžitě hlásí ve strojovně.“

„Rozkaz, pane,“ potvrdila Taylorová, než rozkaz splnila. „Myslíte si, že to souvisí se zmizelými loděmi?“

Pláty podlahy se otřásaly tak silně, že je slyšel. „Nevím, ale pokud ano, chci být připravený.“